

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Revista Zorile

Iunie 2025

Tabla de conținut

Articol principal	2
<i>Născut din Duh.....</i>	<i>2</i>
Studii biblice	19
<i>Ofrandele lui Cain și Abel</i>	<i>19</i>
<i>Noe construiește un altar</i>	<i>23</i>
<i>Avraam îl oferă pe fiul său Isaac</i>	<i>27</i>
<i>Isaac invocă numele Domnului.....</i>	<i>30</i>
<i>Iacov instalează un stâlp de piatră</i>	<i>34</i>
Viața și doctrina creștină.....	37
<i>Supunerea față de voința lui Dumnezeu.....</i>	<i>37</i>

Urmăriți în Biblie

Născut din Duh

"Vă spun adevărul: dacă nu vă nașteți din nou, nu puteți vedea Împărăția lui Dumnezeu." - Ioan 3:3

Titlul nostru, "Născut din Duh", și expresia "născut din nou", care apare în versetul nostru de deschidere, au fost folosite de mult timp de creștini pentru a descrie starea actuală a celor care l-au acceptat pe Isus ca Mântuitor personal. Mulți cred, de asemenea, că cei care fac această afirmație în mod exterior au garantată o răsplată cerească atunci când mor, cu puține sau chiar deloc posibilități de eșec, indiferent de comportamentul vieții lor în momentul de față. Oricât de importante ar trebui să fie aceste afirmații din punct de vedere critic, este surprinzător faptul că relativ puțini creștini caută să înțeleagă orice alte detalii referitoare la ce înseamnă să fii "născut din Duh" sau "născut din nou".

Cuvintele din textul nostru au fost adresate de Isus lui Nicodim, un fariseu care a venit noaptea la Domnul cu scopul de a afla mai multe despre el și despre învățăturile sale. (Ioan 3:1,2) Cuvintele lui

Isus ca răspuns la Nicodim atrag atenția asupra unei caracteristici importante a planului lui Dumnezeu, care este realizată de Duhul Sfânt , sau puterea lui Dumnezeu. Această caracteristică a aranjamentului divin este că cei care vor trăi și vor domni împreună cu Cristos în împărăția Tatălui său, care va binecuvânta toate familiile de pe pământ, trebuie mai întâi să fie "născuți din nou" la o viață nouă. Isus a folosit puterea invizibilă a vântului ca o ilustrare a uneia dintre caracteristicile acestei noi vieți: "Așa este oricine este născut din Duhul." Versetul 8

Nicodim nu a înțeles ce a vrut să spună Isus prin nașterea din Duh. El a întrebat: "Cum poate un om să se nască atunci când este bătrân?" "Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?" (versetul 4). Isus a explicat: "Ceea ce este născut din carne este carne, iar ceea ce este născut din Duh este duh." (versetul 6) Este îndoielnic dacă Nicodim a înțeles această explicație. Ea transmite, totuși, faptul că gândul nașterii în legătură cu noua viață despre care vorbește Isus este folosit doar în sens simbolic. Nu este, așa cum a sugerat Nicodim, un caz de intrare din nou în pântecele unei mame pentru a se naște literalmente a doua oară.

Aici, așa cum se întâmplă atât de des în Biblie, este folosită o figură de stil pentru a ne ajuta să înțelegem

un mare adevăr. Cuvântul născut, sau naștere, evocă imediat în mintea noastră ideea unei noi vieți. Isus spune că, prin puterea Duhului Sfânt, unii urmau să experimenteze o nouă naștere, ceea ce înseamnă pur și simplu că urmau să ajungă la o nouă viață. Aceasta ar fi o viață atât de diferită de cea care este "născută din carne", încât cei care se nasc în ea vor fi atât invizibili, cât și puternici. Din moment ce aceștia sunt născuți prin Duhul Sfânt, sau puterea lui Dumnezeu, ei devin copii spirituali ai lui Dumnezeu. 1 Ioan 3:2

Deși nașterea Duhului nu implică necesitatea de a intra literalmente în pântecul mamei pentru a te naște din nou, metafora este realizată cu detalii considerabile de diferiții scriitori ai Noului Testament, atunci când se referă la acest aspect al lucrării Duhului Sfânt în inimile și viețile credincioșilor consacrați de Domnul. Din păcate, unele traduceri ale Bibliei, în cele mai multe cazuri, nu reușesc să prezinte în mod clar ceea ce au avut în vedere scriitorii. Acest lucru a condus la părerea eronată că cineva se poate naște din Duhul în timp ce este încă în carne. Din această eroare a apărut expresia "creștini născuți din nou".

În limba greacă vorbită în vremea Noului Testament, există un singur cuvânt pentru a descrie atât nașterea, cât și nașterea. Acel cuvânt este "gennao". Prin urmare, atunci când este folosit de Isus și de apostoli, trebuie să se determine, în funcție de context, dacă se face referire la nașterea sau la nașterea sau, în unele cazuri, dacă se referă la procesul complet de aducere la existență a unei noi vieți.

Cuvântul grecesc "gennao" este folosit în Matei 1:1-16, unde este prezentată genealogia lui Isus. "Avraam l-a născut pe Isaac; și Isaac l-a născut pe Iacov; și Iacov l-a născut pe Iuda și pe frații lui", se spune în înregistrare. Cuvântul "născut" este folosit în această relatare de treizeci și nouă de ori și, în fiecare caz, este tradus corect prin născut. În mod evident, în acest caz, begat este traducerea corectă. Cât de ciudat ar suna și cât de neadevărat ar fi să spunem că "Avraam l-a născut pe Isaac"! Acest exemplu scriptural evidențiază faptul că, în domeniul uman natural, bărbatul dă naștere, iar femeia dă naștere. Amândoi sunt necesari pentru ca o nouă viață să înceapă.

Într-un alt exemplu, cuvântul grecesc "gennao" este folosit de două ori și este tradus atât prin "născut", cât și prin "născut" în același verset. Textul spune:

"Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește; dar cine este născut din Dumnezeu se păzește pe sine însuși, și cel rău nu se atinge de el." (1 Ioan 5:18) Pentru a fi consecvenți, traducătorii ar fi trebuit să folosească cuvântul "născut" în ambele cazuri. Singurul motiv aparent de a nu face acest lucru pare să fi fost dorința de a face frazeologia traducerii mai puțin repetitivă.

Născut acum-Născut în Înviere

Dacă luăm în considerare întregul sens al metaforei nașterii, trebuie să concluzionăm că, pentru a se naște, cineva trebuie mai întâi să fie născut. Cu alte cuvinte, atunci când o nouă viață trebuie să fie adusă la existență, trebuie să existe mai întâi nașterea, apoi o perioadă de gestație în timpul căreia embrionul este hrănit și dezvoltat, fiind astfel pregătit pentru naștere la momentul potrivit. Astfel ne este prezentată în Scripturi lucrarea dublă a Duhului Sfânt. Când Isus i-a spus lui Nicodim: "Trebuie să te naști din nou", vorbea despre lucrarea finalizată a Duhului Sfânt de a oferi o viață nouă și mai înaltă în înviere celor care se dedică în întregime împlinirii voinței lui Dumnezeu. În scurta lecție dată lui Nicodim, Isus nu a intrat în detalii pentru a arăta că, înainte ca cineva să fie născut din Duh, trebuie mai

întâi să fie născut din Duh. Cu toate acestea, în alte părți ale Noului Testament, aceste detalii sunt prezentate în mod clar.

Citim: "Prin voia Sa [a Tatălui Ceresc] ne-a născut cu cuvântul adevărului, ca să fim un fel de prime roade ale creaturilor Sale." (Iacov 1:18) Acesta este un text important, deoarece nu numai că arată că nașterea are loc - nu trupește, ci în inima și mintea unui creștin, dar și că ea este realizată prin voința lui Dumnezeu "cu cuvântul adevărului". În 1 Petru 1:23, ni se dă aceeași informație. Aici citim: "Născându-vă ["gennao"] din nou, nu din sămânță coruptibilă, ci din incoruptibilă, prin cuvântul lui Dumnezeu, care trăiește și rămâne în veac". Aici, "gennao" ar trebui tradus mai corect prin "născut".

Cât de clar expune acest lucru gând al nașterii, deoarece Petru face referire la "sămânță". În procesul natural de procreare, sămânța realizează nașterea, nu nașterea. Astfel, apostolul se referă aici la începutul, sau nașterea, noii vieți, nu la finalizarea ei prin naștere. Sămânța de naștere, spune el, este "cuvântul lui Dumnezeu".

Am învățat că fiecare cuvânt al lui Dumnezeu din Scripturi este inspirat de Duhul Sfânt. Profețiile din Vechiul Testament au fost scrise de oameni sfinți din

vechime, deoarece au fost "inspirați de Duhul Sfânt". (2 Petru 1:21) Toate învățăturile lui Isus sunt rezultatul direct al iluminării minții și inimii Sale de către Duhul Sfânt. Același lucru este valabil și pentru scrierile apostolice. Când Isus s-a referit la venirea Duhului Sfânt, l-a descris ca fiind "Duhul adevărului". (Ioan 15:26; 16:13) Este clar, deci, că a fi născut prin Cuvântul adevărului înseamnă că cineva este născut prin Duhul Sfânt.

Acesta este un fapt important, iar înțelegerea lui clară ne va ajuta să ne protejăm împotriva ideii pe care o au mulți creștini care cred că Duhul Sfânt intră direct în viața credincioșilor, îi curăță de orice păcat și face imposibil ca ei să cadă vreodată din har. Această viziune eronată este cea care duce la sugestia greșită: "Odată în har, întotdeauna în har".

Iacov și Petru ne dau gândul adevărat. Aceasta este că prin Cuvântul Adevărului are loc începutul unei noi vieți în mintea și inima unui credincios. Nu ar însemna acest lucru, atunci, că toți cei care citesc Cuvântul lui Dumnezeu sunt născuți de Duhul Sfânt? Nicidecum. Să analizăm în continuare metafora. Toate condițiile trebuie să fie potrivite pentru primirea seminței pentru ca nașterea să aibă loc. La fel este și în cazul nașterii prin Duhul Sfânt. Sunt mulți cei

care citesc Cuvântul lui Dumnezeu, ale căror minți și inimi nu sunt receptive la adevărurile sale dătătoare de viață; și deși pot primi o oarecare mângâiere din paginile sale și unele instrucțiuni care să îi ajute să se ghideze în sarcinile lor zilnice, ei nu sunt născuți pentru o viață nouă.

Predare totală

Renunțarea deplină la voința divină și la impulsurile sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu este condiția necesară pentru a fi cu adevărat pregătit să primești puterea de naștere a Duhului Sfânt prin Cuvântul Adevărului. Partea lui Dumnezeu în acest aranjament minunat, prin care câțiva vor obține viața nemuritoare în planul divin, a fost furnizarea Cuvântului său inspirat de Duhul Sfânt - sămânța, ca să spunem așa. Acest aspect al planului lui Dumnezeu este realizat prin puterea gândurilor Sale asupra gândurilor credinciosului. Chiar și cu o putere nelimitată la dispoziția sa, Creatorul nu va invada mintea altcuiva și nu va începe dezvoltarea unei noi minți, fără primirea de bunăvoie a celui implicat.

Aici este reflectată una dintre cele mai minunate caracteristici ale Tatălui nostru Ceresc. Atunci când Duhul lui Dumnezeu s-a mișcat pe suprafața apelor în legătură cu crearea inițială și pregătirea

pământului pentru locuirea oamenilor, a fost un exercițiu arbitrar al puterii Sale, dar nu la fel s-a întâmplat în nașterea celor care vor trăi și vor domni cu Cristos. El și-a exercitat puterea pentru a-și umple Cuvântul cu gândurile sale care exprimă voința sa cu privire la aceștia și îi asigură că li se va oferi toată îndrumarea și ajutorul necesare pentru a cunoaște și a face voia sa. Apoi a așteptat ca individul, pe care providența sa l-a adus în contact cu Cuvântul său, să decidă în mod voluntar dacă se va supune sau nu în întregime și în totalitate voinței sale, așa cum a exprimat-o Duhul Sfânt prin Cuvântul său.

În Cuvântul Său prețios, Dumnezeu a făcut să fie consemnate multe promisiuni minunate de "slavă, cinste și nemurire". (Romani 2:7) El a arătat că, prin aceste "promisiuni nespuse de mari și de preț", putem fi făcuți "părtași de natură divină". (2 Petru 1:4) Duhul Sfânt l-a inspirat pe Isus să spună: "Mă duc să vă pregătesc un loc. ... Mă voi întoarce și vă voi primi la Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi." Ioan 14:2,3

Pe măsură ce studiem Cuvântul lui Dumnezeu, aceste promisiuni ne atrag atenția și ne dăm seama cât de minunate sunt. De asemenea, ne bucurăm de dispoziția glorioasă pe care Dumnezeu a făcut-o

pentru lumea omenirii, pe care Petru o descrie ca fiind "restituirea" sau restaurarea vieții pe pământ. Suntem fericiți pentru realizarea faptului că toți sfinții profeți ai lui Dumnezeu de la începutul lumii au prezis "vremurile restituirii tuturor lucrurilor" și așteptăm cu nerăbdare împlinirea acestor promisiuni pământești. Fapte 3:20,21

Totuși, pentru a ajunge la promisiunile cerești ale Bibliei, este nevoie de renunțare și sacrificiu. Calea care duce la o naștere spirituală cerească este una "îngustă", dificilă. (Matei 7:14) Isus a spus: "Dacă vrea cineva să vină după Mine [să fie ucenicul Meu], să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze." (Matei 16:24) De asemenea, ne amintim îndemnul lui Pavel de a ne prezenta trupurile ca o "jertfă vie". (Romani 12:1) Aceste condiții ale chemării cerești par la început dificile, însă promisiunile atașate lor, dacă suntem credincioși, sunt să trăim și să domnim împreună cu Cristos și împreună cu El să binecuvântăm toate familiile de pe pământ. Apocalipsa 20:4,6; Geneza 12:3; 22:18; Galateni 3:8

Pentru cei care caută să facă parte din familia divină a lui Dumnezeu din ceruri și să binecuvânteze restul omenirii în împărăția Sa viitoare, marele plan al lui Dumnezeu, așa cum este revelat în Cuvântul Său,

continuă să le sporească aprecierea Arhitectului său divin. Iubirea Sa de a-L da pe Fiul Său pentru a fi Răscumpărătorul și Mântuitorul întregii lumi stârnește din partea acestora o iubire din ce în ce mai mare pentru El. (Ioan 3:16,17) Dragostea lui Cristos, care suferă și moare în numele omenirii, ajunge tot mai adânc în inimile lor. Dacă găsim astfel de gânduri nobile în inimile noastre și suntem exersați de ele, vom ajunge la concluzia, așa cum a făcut Pavel, că "nu mai trebuie să trăim pentru [noi înșine]", ci pentru Isus și pentru Tatăl Ceresc iubitor care l-a trimis să fie Mântuitorul lumii. 2 Corinteni 5:14,15

După ce ne-am conformat invitației lui Dumnezeu de a ne preda Lui, de a fi îndrumați de Cuvântul Său inspirat de Duhul Sfânt, știm că promisiunile Scripturii pentru cei care îndeplinesc această condiție ni se aplică nouă. Acele promisiuni inspirate ale unui cămin ceresc și ale naturii divine, în loc să fie așa cum erau înainte, ceva separat de noi, privit doar ca o caracteristică interesantă a planului lui Dumnezeu, devin acum o influență dătătoare de viață în viața noastră. Prin renunțarea la Dumnezeu, sămânța începe imediat să genereze speranța unei noi vieți. Suntem născuți de Dumnezeu prin "cuvântul adevărului". Iacov 1:18

Miracolul vieții noi

Așa cum numai Dumnezeu poate face un copac, tot așa viața este un miracol pe care mințile noastre limitate nu îl pot înțelege. Asistăm la miracolul unui nou-născut și ne dăm seama instinctiv că, de fapt, părinții nu au dat viață acelui copil. Ei pur și simplu s-au conformat condițiilor pe care Dumnezeu le-a proiectat cu mii de ani în urmă, prin care pământul va fi în cele din urmă umplut cu creaturile Sale umane. (Geneza 1:28). La un nivel mult mai înalt, acest lucru este valabil și cu privire la cei care sunt născuți de Dumnezeu prin cuvântul Adevărului. Acesta este unul dintre cele mai mari miracole ale lui Dumnezeu, în care este privilegiul nostru binecuvântat să cooperăm.

Unele minuni sunt realizate aproape instantaneu, altele pe o perioadă lungă de timp. Când Isus l-a strigat pe fratele mort al Martei și Mariei: "Lazăr, ieși afară!", iar cel care era mort "a ieșit afară", a fost un miracol realizat într-un timp scurt. (Ioan 11:43,44) Cu toate acestea, miracolul Creației, așa cum este prezentat în întregul univers, a implicat epoci lungi de timp pentru a fi realizat. Miracolul primirii și nașterii Duhului este, de asemenea, întins pe o perioadă lungă de timp.

Gândiți-vă la timpul consumat în pregătirea seminței de naștere - adică Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu a călăuzit în mod miraculos scrierea Bibliei. Mii de ani au fost implicați pentru a înregistra astfel gândurile lui Dumnezeu într-o manieră în care acestea să poată pătrunde în mintea și inima omului, să fie meditate și acceptate sau respinse la alegerea cititorului. Dumnezeu ar putea umple direct mintea unei persoane cu gândurile sale, dar cum ar ști cineva că acestea vin de la Dumnezeu? În plus, cât de deconcertant ar fi pentru cineva să descopere că mintea sa este umplută cu idei forțate, așa cum ar fi un robot. Cât de înțelepte sunt căile lui Dumnezeu! Puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu este operativă în modelarea circumstanțelor vieții cuiva în pregătirea pentru intrarea în mintea sămânței născătoare, dar fiecare trebuie să accepte și să acționeze asupra acestor lucruri în mod voluntar.

Numai atunci când ne dăm seama că avem nevoie de ajutor divin putem să luăm în considerare în mod serios Cuvântul lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc, în înțelepciunea sa infinită și în tandrețea iubirii sale, știe exact ce fel de experiențe vor atinge cel mai eficient inima celor pe care dorește să îi cheme, pentru ca cel chemat să acorde atenție Cuvântului său. Această lucrare de pregătire pentru nașterea

Duhului este miraculoasă, la fel cum pregătirea seminței de naștere a fost făcută de Duhul lui Dumnezeu. Fiecare aspect al rolului lui Dumnezeu în această caracteristică a planului său a fost și este miraculos, la fel cum nașterea fiecărui nou-născut constituie un miracol.

În cazul celor care au fost făcuți receptivi de circumstanțe ale vieții care au fost anulate de Dumnezeu în acest scop și, după ce au studiat Cuvântul Său și și-au predat în mod voluntar viața pe deplin voinței divine, așa cum este exprimată în acesta, nașterea prin Duhul Sfânt este o certitudine. Toți cei care sunt astfel tratați de Dumnezeu pot pretinde promisiunile de glorie, onoare și nemurire, știind cu certitudine că, dacă rămân credincioși Domnului, vor primi "cununa vieții". Apocalipsa 2:10

În conformitate cu figura nașterii, Scripturile arată că, pe măsură ce embrionul noii vieți se dezvoltă, acest lucru este realizat și de Duhul lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Noile noastre minți spirituale se hrănesc cu promisiunile lui Dumnezeu. Creșterea spirituală, dacă este plăcută lui Dumnezeu, trebuie să fie în conformitate cu chipul divin. Astfel, Duhul lui Dumnezeu promovează creșterea roadei creștine de pace, bucurie, îndelungă răbdare și dragoste. (Galateni 5:22,23; 2 Petru 1:5-7) Pavel ne oferă o

descriere frumoasă a acestei lucrări a Duhului Sfânt, spunând: "Fiți înnoiți în duhul minții voastre; ... îmbrăcați-vă în sinele cel nou, care, după asemănarea lui Dumnezeu, a fost creat în dreptatea și sfințenia adevărului." Efeseni 4:23,24

Când viața nouă este dezvoltată până în punctul în care este pregătită pentru naștere, trupurile noastre coruptibile intră în moarte, iar nașterea vieții noi se realizează prin înviere. (1 Corinteni 15:53,54) Aici Duhul sau puterea lui Dumnezeu este exercitată în continuare. Pavel vorbește despre această putere măreață care a fost folosită pentru a-l învia pe Isus din morți sau, pentru a folosi simbolul despre care discutăm, pentru a produce nașterea Duhului său. El vorbește despre "măreția incredibilă a puterii lui Dumnezeu pentru noi, cei care credem în El. Aceasta este aceeași putere măreață care l-a înviat pe Cristos din morți și l-a așezat la loc de cinste la dreapta lui Dumnezeu în tărâmurile cerești". Efeseni 1:19,20

Vorbindu-i lui Nicodim, Isus a folosit vântul pentru a ilustra unele dintre caracteristicile celor care sunt născuți din Duhul în înviere. (Ioan 3:8) Vântul este atât invizibil, cât și puternic. Așa vor fi toți cei care, după ce mai întâi au fost născuți de Duhul prin

Cuvântul Adevărului și care, hrănindu-se cu Cuvântul, continuă să se dezvolte până când sunt pregătiți să fie "părtași la moștenirea sfinților". (Coloseni 1:12) Puterea divină îi va înălța pe aceștia la viața cerească. Li se vor da trupuri celeste, sau cerești - incoruptibile și nemuritoare. 1 Corinteni 15:40-44,53-58

Nu toți cei din rasa adamică care vor fi răscumparați prin sângele lui Cristos vor fi astfel născuți din nou ca ființe cerești. Isus nu i-a spus lui Nicodim că este necesar să te naști din nou pentru a trăi din nou. Ceea ce a spus el a fost că trebuie să te naști din nou pentru a vedea Împărăția lui Dumnezeu, care este în ceruri. (Ioan 3:3; Matei 4:17) Prin urmare, referirea este la cei care vor fi asociați cu Isus ca conducători cerești în împărăția mult promisă de Tatăl său. În orice împărăție, sau guvern, există conducători și supuși. Isus și adevărații săi ucenici din epoca actuală vor fi conducătorii în împărăția lui Dumnezeu. Aceștia vor fi apoi născuți din nou. Isus a fost primul care a experimentat această mare schimbare a vieții din om în spirit. Ucenicii săi, adevărata sa biserică, experimentează această nouă naștere în "prima înviere" de la sfârșitul veacului. (Apocalipsa 20:5,6) Atunci promisiunile lui Dumnezeu privind viața de restituire, care este viața umană restaurată, vor

curge din cer către toate familiile de pe pământ. Ioan
3:14-17; Apocalipsa 21:2-5

Ofrandele lui Cain și Abel

Versetele cheie: "De ce ești atât de furios? I-a întrebat DOMNUL pe Cain. De ce te uiți atât de abătut? Vei fi acceptat dacă faci ceea ce este drept. Dar dacă refuzi să faci ceea ce este corect, atunci ai grijă! Păcatul este ghemuit la ușă, dornic să te controleze." - Geneza 4:6,7

***Scriptură selectată:
Geneza 4:1-25***

ENDEMIC În omenirea decăzută, gelozia și-a ridicat capul urât încă de la începuturile rasei noastre. Marea dramă morală care se desfășoară în relatarea lui Cain și Abel este profund instructivă pentru toți. Gândirea la lecțiile sale încurajează și împuternicește o viață dreaptă. Versetele noastre cheie se concentrează pe esența învățaturii din poveste. Cain a fost primul născut al lui Adam și al Evei. Fără îndoială, părinții lui au fost încântați și uimiți de rezultatul darului lui Dumnezeu de a procrea. În curând, însă, Adam și Eva au mai avut un fiu, Abel. Cain avea acum concurență pentru

afecțiunea și atenția părinților. Este posibil ca acest lucru să fi contribuit inițial la gelozia lui față de Abel.

Scripturile notează că Abel avea oi, iar Cain lucra pământul. La un moment dat, Cain a adus Domnului o jertfă din rodul pământului. În acea zi, el a fost primul care a adus Domnului o jertfă. Este posibil să fi simțit multă satisfacție pentru preeminența ofrandei sale. Abel a adus apoi Domnului jertfa sa. Ofranda lui Abel a fost primul născut al turmei sale și grăsimea acesteia. Domnul i-a respectat atât pe Abel, cât și jertfa sa; Cain și jertfa sa nu au fost respectați. Înfuriat de afrontul personal și de respingerea jertfei sale, chipul lui Cain a căzut.

Jertfa lui Abel a fost acceptată mai mult decât cea a lui Cain, nu doar pentru că era un sacrificiu animal și nu "rodul pământului". Evident, grâul, uleiul și vinul erau oferite în aranjamentele Tabernacolului lui Israel și erau acceptabile pentru Dumnezeu. Cain și sacrificiul său au fost respinși pentru că Abel era neprihănit și el nu. Gelozia ardea în inima lui Cain, determinându-l să își urască fratele. Știm că dragostea frățească este esențială pentru o viață evlavioasă: "Căci acesta este mesajul pe care l-ați auzit de la început: să ne iubim unii pe alții, nu ca Cain, care a fost din partea celui rău și a ucis pe

fratele său. Și de ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte." 1 Ioan 3:11,12

Cauza respingerii lui Cain de către Domnul este astfel evidentă - el aparținea celui rău"! Lucrările lui erau rele. Cu toate acestea, Domnul, mereu milostiv, i-a dat lui Cain o încurajare, spunându-i: "De ce ești mânios? De ce arăți atât de abătut? Vei fi acceptat dacă faci ceea ce este drept Dar dacă refuzi să faci ceea ce este drept, atunci ai grijă! Păcatul este ghemuit la ușă, dornic să te controleze. Dar tu trebuie să-l supui și să fii Domnul lui." Geneza 4:6,7

Cu toții am putea beneficia de învățătura Domnului despre Cain. Păcatul stă la ușă. Este atât de aproape de fiecare dintre noi, dar trebuie să ne stăpânim peste el! Trebuie să ne împotrivim lui în fiecare instanță a vieții. Așa cum îi sfătuiește învățătura Apostolului în Evrei pe creștinii: "să ne lepădăm de tot ceea ce ne împiedică și de păcatul care ne încurcă atât de ușor. Și să alergăm cu perseverență în cursa care ne-a fost trasată, fixându-ne ochii pe Isus, pionierul și desăvârșitorul credinței. ...Gândiți-vă la Cel care a îndurat atâta împotrivire din partea păcătoșilor, pentru ca voi să nu obosiți și să nu vă descurajați. În lupta voastră împotriva păcatului, nu

v-ați împotrivit încă până la vărsarea sângelui." Evrei
12:1-4

Noe construiește un altar

***Verset cheie: "Am pus curcubeul Meu în nor și
va fi semnul legământului dintre Mine și
pământ."***

Geneza 9:13

***Scripturi selectate:
Geneza 8:20-22; 9:8-17***

În semn de recunoștință pentru izbăvirea providențială a lui Dumnezeu, Noe a construit un altar. Acolo a comemorat noul început al istoriei omenirii. Potopul curățase rasa decăzută; doar neprihănitul Noe și familia sa supraviețuiseră. Domnul văzuse "că răutatea omului era mare pe pământ și că orice intenție a gândurilor inimii lui era numai rău continuu". (Geneza 6:5) Noe a oferit doar animale care erau cunoscute ca fiind curate din punct de vedere biblic. El dorea ca totul să fie în regulă în continuare. Sacrificiul său a produs o aromă liniștitoare pentru Dumnezeu, care a declarat: "Nu voi mai blestema niciodată pământul din cauza rasei umane, chiar dacă tot ceea ce gândesc sau îmi imaginează este înclinat spre rău din copilărie. Nu voi mai distruge niciodată toate ființele vii". Geneza 8:21

Îl laudăm pe Noe pentru dorința inimii sale de a avea un nou început. Cu toate acestea, observăm, de asemenea, că estimarea lui Dumnezeu cu privire la omenire este că "imaginația inimii omului este rea din tinerețea sa". Cine nu a fost agresat sau nu i-a agresat pe alții pe terenul de joacă în copilărie? Cine nu și-a îngrădit buzele să nu vorbească de rău pe alții? Puțini, dacă există vreunul.

Curcubeul demonstrează cunoașterea și înțelepciunea lui Dumnezeu care depășesc cu mult înțelegerea umană. "*Ex nihilo*" - din nimic - este un termen adesea folosit în teologie pentru a descrie conceptul că Dumnezeu, din nimic, a creat universul. Pavel afirmă acest lucru: "Prin credință înțelegem că universul a fost creat prin cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât ceea ce se vede nu a fost făcut din lucrurile care se văd". Evrei 11:3

Dumnezeu a proiectat complexitatea atomului, elementul de bază al universului nostru, și toate variantele sale. Ne minunăm de profunzimea gândirii care a stat la baza Creației. Gândiți-vă la apă, esențială pentru orice formă de viață. Prin adăugarea a doi atomi de hidrogen la un atom de oxigen, Creatorul nostru a creat o substanță care poate exista în formă lichidă, gazoasă și solidă. Gheața,

forma solidă, este mai ușoară decât apa lichidă și, prin urmare, plutește. Impactul acestei proprietăți, cunoscută dinainte de Dumnezeu, este că, altfel, cea mai mare parte a apei de pe planetă ar rămâne înghețată tot timpul anului. De asemenea, apa se adună în nori care, deși cântăresc milioane de kilograme, plutesc grațios deasupra pământului, udând solul de dedesubt.

Pe măsură ce norii își varsă ploaia prețioasă, lumina soarelui strălucește prin ea. Picăturile de apă refractă lumina și o separă în diferite lungimi de undă, creând imaginea curcubeului și culorile sale superbe. Este aceasta o coincidență? Cu siguranță că nu! Este designul bine planificat al lui Dumnezeu Atotputernic. "Cunoscute de Dumnezeu din veșnicie sunt toate lucrările Lui." (Fapte 15:18) Curcubeiele sunt un simbol al speranței. Frumusețea lor ne inspiră. I-a confirmat lui Noe că Dumnezeu nu va mai aduce niciodată un potop pentru a distruge pământul. Dumnezeu a spus: "Curcubeul va fi în nor și Mă voi uita la el ca să-mi amintesc de legământul veșnic dintre Dumnezeu și orice viețuitoare din toată făptura care este pe pământ". Este pentru "generații perpetue". Geneza 9:16,12

Acest lucru adaugă un alt nivel de semnificație pentru noi. "Noi, conform promisiunii Sale, așteptăm ceruri

noi și un pământ nou în care să locuiască neprihănirea." (2 Petru 3:13) Pământul în care locuiește neprihănirea este pământul pentru care ne rugăm zilnic: "Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ." Matei 6:10

Avraam îl oferă pe fiul său Isaac

Verset cheie: *"Și Avraam a pus locului numele:
Domnul va face provizii; așa cum se spune și
astăzi: În Muntele Domnului se va face provizii."
Geneza 22:14*

Scriptură selectată:
Geneza 22:1-18

Versetul nostru cheie este preluat din unul dintre cele mai puternice și mai des discutate evenimente consemnate în Biblie. Ne putem imagina trauma emoțională pe care au îndurat-o Avraam și Isaac - Avraam din cauza poruncii lui Dumnezeu de a-l oferi pe Isaac ca ardere de tot, iar Isaac din cauza experienței că tatăl său avea de gând să îl ucidă. Multe expuneri au fost scrise pentru a sonda acest moment important din istoria Bibliei. Totuși, povestea amară a dat roade prețioase - confirmarea Promisiunii Avraamice. "Iată ce spune Domnul: Pentru că M-ai ascultat și nu l-ai reținut nici măcar pe fiul tău, unicul tău fiu, jur pe numele Meu că te voi binecuvânta cu siguranță. Ți voi înmulți peste număr

urmașii , ca stelele de pe cer și ca nisipul de pe țărmul mării. Urmașii tăi vor cuceri cetățile dușmanilor lor. Și prin urmașii tăi vor fi binecuvântate toate neamurile pământului - toate pentru că M-ai ascultat." Geneza 22:16-18

Încrederea lui Avraam în Dumnezeu a fost supremă. Poate că a bănuț că Dumnezeu nu l-ar fi lăsat să meargă până la capăt cu această demonstrație de credință. Acest lucru este subînțeles în mesajul său către oamenii care îl însoțeau. Văzând locul în care Dumnezeu l-a condus pentru a-l oferi pe Isaac, "Rămâneți aici cu măgarul", le-a spus Avraam servitorilor. "Băiatul și cu mine vom călători puțin mai departe. Ne vom închina acolo, iar apoi ne vom întoarce imediat". (Geneza 22:5). Rețineți că el a spus "noi", la plural, "ne vom întoarce imediat".

În timp ce tatăl și fiul urcau spre locul de sacrificiu, "Isaac a vorbit tatălui său Avraam și i-a spus: "Tată! Iar el a răspuns: "Iată-mă, fiule". Apoi a spus: "Uite focul și lemnele, dar unde este mielul pentru arderea de tot? Iar Avraam a răspuns: "Fiul meu, Dumnezeu își va aduce singur mielul pentru arderea de tot". Și cei doi au plecat împreună." Geneza 22:7,8

Avraam l-a legat pe Isaac și era pe punctul de a-l uide cu cuțitul, când îngerul Domnului i-a oprit mâna. Acolo, aproape, prins de spini într-un tufiș, era un berbec oferit prin providența lui Dumnezeu. Oferirea unui berbec în Cortul lui Israel însemna acceptarea de către Domnul a mielului sau taurului sacrificat anterior. Aceasta sugerează că Dumnezeu considera sacrificiul lui Isaac ca fiind încheiat și că berbecul denota acceptarea lui. versetele 9-13

Avraam a spus: "Fiul meu, Dumnezeu își va asigura singur mielul". Domnul va oferi și, de fapt, a oferit deja. "Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe Fiul Său unic, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Căci Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să condamne lumea, ci ca să mântuiască lumea prin El Ioan 3:16,17

Într-adevăr, Isus este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, deschizând poarta vieții pentru restaurarea familiei umane. (Ioan 1:29) Aceasta este întruchiparea mesajului Evangheliei, după cum notează apostolul Pavel în Epistola către Galateni. "Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va justifica neamurile prin credință, a propovăduit mai dinainte Evanghelia lui Avraam, zicând: "În tine vor fi binecuvântate toate neamurile." Galateni 3:8

Isaac invocă numele Domnului

Verset cheie: *"Și a zidit acolo un altar și a chemat Numele Domnului și și-a întins cortul acolo; iar slujitorii lui Isaac au săpat acolo o fântână."*

Geneza 26:25

Scriptură selectată:
Geneza 26:16-33

Versetul nostru cheie se concentrează pe punctul culminant al șederii lui Isaac într-o perioadă de foamete. Este posibil să se fi gândit inițial să meargă în Egipt, unde hrana și apa erau practic asigurate de debitul constant al râului Nil. Tatăl său Avraam a folosit această strategie. (Vezi Geneza 12:10) Isaac, însă, a fost instruit de Iehova să rămână în Țara Promisă. Dumnezeu urma să facă o lecție obiectivă pentru a-și demonstra capacitatea de a-și susține poporul. Domnul nu dorea ca Isaac să ia calea cea mai ușoară. Ideea lecției: chiar și în situații foarte dificile, Dumnezeu va oferi.

Apa este esențială pentru a supraviețui foametei. Isaac, amintindu-și de fântânile pe care tatăl său le săpase în țară, a căutat să le localizeze și să reînnoiască prețiosul lor debit. Ce se întâmplase cu ele? Filistenii le astupaseră pentru a împiedica folosirea lor. Potrivit Scripturii, Isaac "și-a așezat cortul în valea Gerar și a locuit acolo. Isaac a săpat din nou fântânile de apă pe care le săpaseră pe vremea tatălui său Avraam, pentru că filistenii le astupaseră după moartea lui Avraam. Le-a numit după numele pe care le dăduse tatăl său." Geneza 26:17,18; 21:25-31

Respectul și onoarea pentru memoria credinței tatălui său au influențat dorința lui Isaac de a numi fântânile conform denumirii lor din trecut. Acest lucru este în mare măsură în spiritul mesajului lui Ieremia: "Iată ce spune Domnul: Stați la răscruce și priviți; întrebați de cărările vechi, întrebați unde este calea cea bună și umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre". (Ieremia 6:16) Noi facem bine să aderăm la "cărările străvechi" pe care au mers părinții noștri. Aceste căi sunt revelate în cel mai adânc izvor de apă de pe pământ - Sfânta Biblie, din care izvorăște apa vie a Adevărului.

Isaac și-a instruit servitorii să sape din nou fântânile lui Avraam. A fost un prilej de bucurie când prima a

dat apă. Bucuria a fost de scurtă durată. Păstorii locali s-au certat cu slujitorii lui Isaac spunând: "Apa este a noastră". Isaac a abandonat-o, numind-o în mod adecvat *Esek*, care înseamnă "ceartă". Slujitorii săi au săpat următoarea fântână, dar rezultatul a fost același. Păstorii din Gerar s-au certat cu ei și, din nou, Isaac a renunțat la acea fântână, numind-o *Sitnah*, care înseamnă "opозиție". Persistența și credința în promisiunile lui Dumnezeu au întărit hotărârea lui Isaac, iar el a continuat sarcina de a reface fântânile tatălui său. Geneza 26:19-21

A treia fântână recent reparată a dat și ea apă și nu a existat nicio dispută cu privire la drepturile asupra ei. Isaac a numit-o *Rehoboth*, care înseamnă "un loc larg". "Așa că i-a pus numele *Rehobot*, pentru că a zis: "Acum Domnul ne-a făcut loc și vom fi roditori în țară." (versetul 22) Bucuria în acest sens a prefigurat cuvintele psalmistului: "El m-a scos și pe mine într-un loc larg; m-a eliberat pentru că S-a bucurat de mine". (Psalmul 18:19) Astfel, Isaac a fost inspirat să invoce numele Domnului, așa cum făcuse tatăl său, Avraam.

Contrazicătorii din zilele noastre ar nega poporului lui Dumnezeu apa vie - Sfânta Biblie. El, ca întotdeauna, ne poartă de grijă. La fel ca Isaac, noi

invocăm cu bucurie numele Domnului, Izbăvitorul nostru.

Iacov instalează un stâlp de piatră

Versete cheie: *"În dimineața următoare, dis-de-dimineață, Iacov a luat piatra pe care o pusese sub capul său, a așezat-o ca pe un stâlp și a turnat untdelemn deasupra ei. El a numit locul acela Betel." Geneza 28:18,19*

Scriptură selectată:
Geneza 28:10-22

Versetele cheie de astăzi arată un rezultat pozitiv al unei situații cumplite. Iacov a fugit din fața fratelui său Esau. Ni se spune că, atunci când Esau a aflat că fratele său luase binecuvântarea lui Isaac, intenția lui a devenit criminală. Și-a spus cu voce tare gândurile interioare de răzbunare. Unii din casa lui Isaac au auzit și au raportat. Rebeca, acum conștientă de situație, l-a sfătuit pe Iacov să meargă la fratele ei Laban în PaddanAram și acolo, poate, să-și găsească o soție.

Rebeca a intenționat ca voia Domnului să fie făcută în numele lui Iacov. Aflând de intenția lui Isaac de a-

i da binecuvântarea lui Esau, ea a inițiat următoarea conversație cu Iacob: "Fiule, ascultă-mă. Fă exact așa cum îți spun eu. Du-te la turme și adu-mi două capre tinere și frumoase. Le voi folosi pentru a pregăti mâncarea preferată a tatălui tău. Apoi du-i mâncarea tatălui tău ca să o mănânce și să te binecuvânteze înainte să moară." Geneza 27:8-10

Iacob i-a răspuns mamei sale: "Fratele meu, Esau, este un om păros, iar pielea mea este netedă. Ce se întâmplă dacă tatăl meu mă atinge? Va vedea că încerc să-l păcălesc și atunci mă va blestema în loc să mă binecuvânteze."

Dar mama lui a răspuns: "Atunci blestemul să cadă asupra mea, fiule! Fă doar ce-ți spun eu. Ieși afară și adu-mi caprele!" versetele 11-13

Cuvintele deșarte dau adesea roade proaste. Rebeca i-a spus lui Iacob: "Blestemul tău să fie asupra mea, fiul meu", și așa a fost. Nu-l va mai vedea niciodată pe Iacob.

În fuga sa de la Beer-Șeba, Iacob a ajuns într-un anumit loc și, când se apropia căderea nopții, s-a așezat să doarmă și să viseze. "A venit într-un anumit loc și a rămas acolo toată noaptea, pentru că apusese soarele. A luat una dintre pietrele din locul acela și a pus-o la capul său și s-a culcat în locul

acela să doarmă. Apoi a visat și iată că o scară era așezată pe pământ și vârful ei ajungea până la cer; și acolo îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe ea." Geneza 28:11,12

În visul său, Dumnezeu a stat deasupra scării și a spus "Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac; pământul pe care te culci ți-l voi da ție și urmașilor tăi. De asemenea, urmașii tăi vor fi ca țărâna pământului; te vei întinde la vest și la est, la nord și la sud; și în tine și în urmașii tăi vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi." versetele 13-15

Recunoscând că Dumnezeu îi confirma marea promisiune avraamică, Iacov a luat piatra folosită drept pernă și a ridicat-o ca altar. A uns-o cu untdelemn și a numit locul Betel, care înseamnă "Casa lui Dumnezeu". Avem noi, creștinii, o piatră unsă pe care sunt întemeiate toate speranțele și visele noastre? Într-adevăr, avem. Este Isus Unsul, stânca credinței noastre.

Supunerea față de voința lui Dumnezeu

***"Ca să-L cunosc pe El, puterea învierii Lui și
părtășia suferințelor Lui, fiind făcut asemenea
morții Lui." - Filipeni 3:10***

Conceptul de consimțământ față de autoritatea divină are gândul de a fi supus unui standard sau model acceptat. Voința Tatălui Ceresc este de a avea o familie divină având drept cap pe Cristos și o "mică turmă" de indivizi răscumpărați din rândul omenirii, care în cele din urmă vor primi glorie, onoare și nemurire. (Luca 12:32; Romani 2:7) Specificațiile acestei clase sunt după cum urmează: "Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și predestinat să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut între mulți frați." Romani 8:29

Urmașii dedicați ai lui Cristos au apreciat mărturia scripturală conform căreia calea către o astfel de recompensă înaltă implică un proces de renunțare la sine, purtarea crucii și urmarea pașilor Domnului. Apostolul Pavel afirmă în acest sens: "Vă îndemn,

fraților și surorilor, având în vedere mila lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu - aceasta este închinarea voastră adevărată și potrivită. Nu vă conformați modelului acestei lumi, ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre. Atunci veți putea testa și aproba care este voia lui Dumnezeu - voia Lui bună, plăcută și perfectă. Romani 12:1,2

Loialitate

Loialitatea se aseamănă mult cu consimțământul. Ea descrie loialitatea credincioasă a cuiva față de altul, spre deosebire de simpatia parțială față de un astfel de individ. Credincioșii nu pot fraterniza cu cei cu un spirit lumesc și să rămână plăcuți Tatălui Ceresc. Ei trebuie să fie complet supuși Domnului și principiilor neprihănirii. Cristos a spus: "Împărăția Mea nu este din lumea aceasta". (Ioan 18:36) Aceasta înseamnă că adevărații creștini nu pot fi aliați cu această "lume rea de acum". (Galateni 1:4) Mai mult, forțele care ni se opun apar frecvent ca îngerii de lumină pentru a înșela. 2 Corinteni 11:14

"Cetățenia noastră este în ceruri", iar noi ne străduim să asigurăm o intrare abundentă în împărăția cerească. (Filipeni 3:20) Nimic nu poate fi câștigat

printr-o atitudine compromițătoare față de oricare dintre ispitele marelui Adversar. Loialitatea față de Regele împăraților trebuie să fie voluntară și completă. Noi, , am învățat să-L cunoaștem pe Domnul și Mântuitorul nostru și, pe baza acestei cunoașteri, avem deplină încredere în integritatea cauzei Sale. Loialitatea noastră trebuie să fie completă pentru că îl iubim pe Regele și Căpitanul nostru și ne doare gândul de a-l nemulțumi pe El și pe Tatăl nostru din ceruri.

Curaj

Curajul este, de asemenea, o calitate foarte esențială a celor care sunt supuși lui Dumnezeu și voinței Sale, dar nu trebuie să se nască din încrederea în sine. Cei care își dau seama de propriile slăbiciuni pot fi curajoși dacă își pun încrederea în Tatăl Ceresc și așteaptă de la El harul și puterea de a-i ajuta în orice moment de nevoie. (Evrei 4:16; Proverbe 3:5,6) Când creștinul se uită la Dumnezeu și la Cristos, Căpitanul său, și își dă seama că este făcut puternic prin puterea lor, atunci poate fi într-adevăr curajos. Isaia 26:3,4

Ca buni soldați, trebuie să avem încredere în cauza pentru care luptăm. (2 Timotei 2:1,3) Credința și încrederea noastră în neprihănirea cauzei pe care o

servim ar trebui să fie atât de complete încât să scoată la iveală toate puterile și abilitățile noastre într-un efort de sacrificiu de sine și de liber arbitru pentru a coopera cu Căpitanul mântuirii noastre. (Evrei 2:10) Ca soldați creștini, nu ar trebui să avem nicio rezervă mentală cu privire la oportunitatea a ceea ce liderul nostru ne cere să facem. Credința noastră în Dumnezeu și în Cristos ar trebui să fie atât de deplină încât, chiar dacă nu vom înțelege întotdeauna de ce suntem chemați să facem anumite lucruri, totuși vom avea încredere deplină în faptul că suntem călăuziți de înțelepciunea cerească. Romani 8:28

Un element cheie pentru finalizarea cu succes a acestui curs este supunerea noastră față de împlinirea voinței Tatălui Ceresc. Influența Duhului Sfânt, așa cum este revelată prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu, ne va ghida în tot Adevărul și, atunci când este aplicată cu credință în viața noastră, va produce un caracter neprihănit. Ioan 16:13

În măsura în care, ca și creștini, devenim "transformați" din ce în ce mai mult în voia lui Dumnezeu, influența sfînșitoare a "Cuvântului adevărului" ne va permite să progresăm spiritual. (Romani 12:2; Iacov 1:18; Ioan 17:17) Cu toate

acestea, uneori pot exista presiuni atât din interior, cât și din exterior, pentru ca comportamentul sau convingerile noastre să se conformeze unor standarde care nu reprezintă neapărat ceea ce înțelegem a fi voia lui Dumnezeu pentru noi sau ceea ce credem că sunt învățăturile Scripturii cu privire la un anumit subiect. Noi, în calitate de creștini, trebuie să dăm socoteală în mod individual despre administrarea noastră în fața lui Dumnezeu. (Romani 14:12; 1 Corinteni 4:2) Prin urmare, nu trebuie să ne ghidăm neapărat după ceea ce ar putea crede alții, ci trebuie să ne însușim Adevărul și "să dovedim totul; să ținem cu tărie ceea ce este bun", așa cum făceau nobilii Bereeni din vechime. 1 Tesaloniceni 5:21; Fapte 17:11

Prejudecăți la Antiohia

Atunci când luăm în considerare influențele spre conformarea gândirii sau a acțiunii în cadrul comunității creștine sau prin acordarea unei atenții nejustificate modului în care ne-ar putea percepe ceilalți credincioși, o lecție puternică ne este adusă în minte. În Galateni 2:11-21, Pavel povestește o ocazie în care a fost necesar să îl mustre pe apostolul Petru, care era probabil considerat de mulți creștini evrei drept cel mai important apostol. Când Petru a venit pentru prima dată în Antiohia, el a

Iunie 2025

mâncat liber cu creștinii convertiți care erau neamuri prin naștere. Ulterior, un grup de creștini evrei a venit în vizită de la Ierusalim. Se pare că aceștia încă mai țineau la diferite observanțe ale Legii mozaice și, când au ajuns, Petru a încetat să mai aibă părtășie cu frații neamuri, de teamă că veștile despre comportamentul său se vor întoarce la Ierusalim și la frații evrei de acolo.

Barnaba și alții au urmat exemplul lui Petru. Petru știa bine, în legătură cu convertirea lui Corneliu, că Dumnezeu "nu arată părtinire". (Faptele 10:34) Prin urmare, el a greșit refuzând să mănânce cu credincioșii necircumciși, lăsând să se înțeleagă că Legea mozaică oferea un nivel mai înalt de sfințire decât "neprihănirea credinței". (Romani 4:13) Pavel, în mod corespunzător, i-a reproșat lui Petru ipocrizia, arătând că creștinii evrei aveau o nouă poziție pe baza credinței în sacrificiul răscumpărător al lui Cristos și că erau morți față de lege. În consecință, din moment ce legea nu putea justifica pe nimeni, neamurile nu trebuiau să fie puse sub incidența ei. Galateni 2:14-21

Dacă un stâlp al bisericii născut din Duhul Sfânt, precum Petru, a putut să cedeze pe nedrept influenței unei credințe necorespunzătoare a unora

dintre frații săi evrei și, astfel, să nu se conformeze voinței clar declarate a lui Dumnezeu, nu am putea noi să fim vulnerabili astăzi la opiniile altora din cadrul părtășiei noastre? Biserica individuală, sau ecclesia, cu care putem avea părtășie, este un aranjament foarte special pe care Tatăl nostru ceresc ni l-a oferit pentru ca noi să putem fi hrăniți și dezvoltați în timp ce căutăm să ne facem chemarea și alegerea sigure. În studiile noastre reciproce, ar trebui să luăm în considerare nu numai conținutul faptic al ceea ce studiem, ci și spiritul din spatele mesajului. Romani 2:28,29; 7:5,6

Citim, de exemplu, în 1 Ioan 3:14: "Știm că am trecut de la moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cel care nu iubește pe fratele său rămâne în moarte". În toate interacțiunile noastre unii cu alții, aceasta este cu siguranță o scriptură care trebuie păstrată în prim-planul minții noastre. Cu toate acestea, pentru că avem această comoară a Noii Creaturi într-un vas de lut și pentru că suntem dornici și zeloși să-L slujim pe Domnul, este destul de evident că uneori vom descoperi că există oportunități de fricțiune atunci când ne putem exprima diferit față de un alt membru al frăției. (2 Corinteni 5:17; 4:7) Să ne străduim în mod conștiincios să ne privim unii pe alții nu după aparențele exterioare conform cărnii, ci să credem și să acționăm pe baza cunoașterii faptului că, așa cum

Iunie 2025

Dumnezeu ne-a chemat pe noi, la fel a găsit și alte bijuterii care se luptă cu carnea lor la fel ca noi; și ar trebui să ne concentrăm asupra acelor lucruri care ne unesc în spiritul dragostei. 1 Samuel 16:7; 2 Corinteni 10:7

Libertatea creștină

Supunerea cu umilință voinței lui Dumnezeu este, de asemenea, importantă în ceea ce privește exercitarea libertății creștine cu privire la acele elemente ale adevărului care nu sunt susținute de un "așa vorbește Domnul" clar. Nu este o chestiune de simple presupuneri în care fiecare dintre noi ar trebui să se angajeze, ci dacă într-adevăr avem o scriptură care să dovedească ceea ce avem de spus, aceasta ar trebui să fie suficientă. Dacă, în anumite cazuri, există un gând dat care nu este în armonie cu modul în care credem noi că ar trebui să fie exprimat, atunci ar trebui să fim liberi să vorbim cu frații noștri în mod individual și să discutăm cu dragoste până în momentul în care Tatăl Ceresc intenționează să clarifice problema pentru unul sau altul. În orice caz, nu ar trebui folosită forța pentru a obține o conformitate exactă a gândirii, ci, așa cum declară Biblia, "fiecare să fie pe deplin convins în propria lui minte". Romani 14:5

Încă din primele timpuri ale Noului Testament, congregații ale poporului Domnului au fost înființate în diferite locații. Scripturile oferă linii directoare pentru înființarea acestor grupuri. (1 Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9; 1 Petru 5:1-3) Cei care slujesc, fie ei bătrâni sau diaconi, sunt aleși în funcțiile de slujire prin votul ecleziei. Ca atare, aceasta plasează adunarea ca o autoritate superioară și ca un indicator al voinței divine. În cazul în care judecata clasei cu privire la anumite politici sau practici diferă de cea a unui prezbiter, prezbiterul ar trebui să se supună voinței clasei atunci când este vorba doar de o chestiune de preferință a ecleziei, spre deosebire de chestiuni de doctrină fundamentală, probleme morale sau încălcări ale propriei conștiințe. Pe de altă parte, și în conformitate cu responsabilitatea de a selecta bătrâni în care eclezia are încredere, Domnul a anulat astfel încât, prin votul congregației, a fost ales un anumit individ. Prin urmare, ar fi obligația întregului grup să sprijine și să încurajeze bătrânul în măsura în care observă eforturile acestuia de a cunoaște și de a face voia Domnului într-un mod credincios.

Un spirit de petrecere

Spiritul de rivalitate, sau spiritul de partid, între colegii din trupul lui Cristos trebuie evitat. Citim în 1
Iunie 2025

Corinteni 1:10-13: "Fac apel la voi, dragi frați și surori, prin autoritatea Domnului nostru Isus, să trăiți în armonie unii cu alții. Să nu existe diviziuni în biserică. Mai degrabă, fiți uniți într-un gând, uniți în gândire și în scop. Căci unii membri ai casei lui Chloe mi-au povestit despre certurile voastre, dragii mei frați și surori. Unii dintre voi spun: "Eu sunt adeptul lui Pavel". Alții spun: "Îl urmez pe Apolo" sau "Îl urmez pe Petru" sau "Îl urmez doar pe Cristos". A fost Cristos împărțit în facțiuni? Am fost eu, Pavel, răstignit pentru voi? A fost vreunul dintre voi botezat în numele lui Pavel?" Diviziunile în rândul poporului lui Dumnezeu ar trebui să fie o preocupare serioasă, mai ales dacă există presiuni exercitate pentru a împiedica oportunitățile de părtășie cu alți creștini pe care îi considerăm ca fiind născuți de Duhul Sfânt.

Desigur, pot exista motive foarte legitime pentru care este uneori necesară o separare fizică între poporul Domnului. Cu toate acestea, în măsura în care ne recunoaștem unii pe alții ca frați în trupul lui Cristos, nu ar trebui să existe nicio manifestare a unui spirit sectar. Dacă creăm bariere artificiale care nu sunt autorizate de Scriptură și credem că unii frați nu sunt demni de părtășia noastră din cauza unor diferențe minore, atunci există pericolul de a exercita un spirit care este contrar doctrinei unității trupului. Un astfel

de spirit ar arăta o lipsă marcată de consimțământ față de voia lui Dumnezeu în părtășia noastră. Psalmi 133:1-3; Efeseni 4:1-3,15,16; Filipeni 2:3

Idoli

În strânsă legătură cu cele de mai sus este posibilitatea de a crea idoli ai conducătorilor noștri în slujire. Apocalipsa 19:10 spune: "Am căzut la picioarele Lui ca să mă închin Lui, dar El a spus: Nu, nu te închina mie. Eu sunt un slujitor al lui Dumnezeu, la fel ca tine și ca frații și surorile tale care mărturisesc despre credința lor în Isus. Adorați-L doar pe Dumnezeu. Pentru că esența profeției este de a da o mărturie clară pentru Isus." S-a sugerat că, în acest context, apostolul Ioan îi reprezintă pe membrii credincioși ai trupului lui Cristos, în special la , perioada în care trăim în prezent. Ducând acest gând mai departe, am fi îndemnați să nu ne închinăm celor care pot fi instrumentali în hrănirea noastră cu Adevărul lui Dumnezeu. Ar trebui să apreciem eforturile credincioase ale tuturor celor care sunt angajați în slujba Domnului, dar nu ar trebui să îi plasăm ca idoli de închinare. Romani 1:25

Același gând pare să se regăsească și în cuvintele apostolului Pavel: "Nu vă lăsați descalificați de nimeni care se complăce în falsa umilință și în

Închinarea la îngerii. O astfel de persoană intră, de asemenea, în detalii mari despre ceea ce a văzut; ei se umflă cu noțiuni deșarte prin mintea lor nespirtuală". (Coloseni 2:18) A aduce omagii nejustificate celor care slujesc este un spirit nepotrivit de care ar trebui să fim conștienți și nu este în armonie cu voința lui Dumnezeu pentru creștin. Nu ar trebui să promovăm o astfel de atitudine, chiar dacă ar trebui să-i recunoaștem și să-i apreciem pe toți cei care slujesc cu credință în slujba lui Dumnezeu.

Presiuni societale

În ceea ce privește presiunile care pot veni din partea lumii în conformitate cu standardele sale, există multe influențe care ar fi plăcute cărnii noastre, dar care ne pot împiedica să consimțim la voia lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care citim: "Puneți-vă mintea la lucrurile din cer, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă împreună cu Cristos în Dumnezeu". (Coloseni 3:2,3). Multe activități legate de cultură, recreere și hobby-uri care nu sunt păcătoase sunt plăcute cărnii. O apreciere a libertății creștine ne reamintește că, spre deosebire de anumite interdicții care au fost date națiunii lui Israel în cadrul

Legământului Legii, nu găsim multe "să nu" în Noul Testament în ceea ce privește comportamentul credincioșilor. Astfel, dorim să împlinim în inimile noastre spiritul legii iubirii și al legii dreptății, așa cum sunt ele indicate în voia lui Dumnezeu pentru noi.

Deși libertatea creștină nu ne permite niciunui dintre noi să facem un set de reguli pentru ceilalți, aceasta nu înseamnă nici că suntem liberi să facem ce ne place fără repercusiuni. Prin urmare, este esențial să căutăm orientări biblice care să ne ajute să determinăm măsura în care diverse activități fie satisfac carnea, fie sunt în armonie cu spiritul de sacrificiu și cu viața consacrată. Dacă, în urma unei analize individuale, constatăm că o anumită activitate este edificatoare, înnoitoare și îl glorifică pe Tatăl Ceresc, ar trebui să participăm la ea în cea mai mare măsură posibilă. Dacă, pe de altă parte, nu pare să aibă valoare spirituală, am putea dori să punem chiar și un astfel de lucru bun pe altarul sacrificiului.

Casele noastre

Un alt aspect pe care trebuie să îl luăm în considerare în supunerea față de voia lui Dumnezeu se referă la locuințele noastre. Cu siguranță, toți oamenii Domnului au circumstanțe diferite, iar

resursele financiare de care am fost făcuți administratori pot varia considerabil. Fiecare persoană trebuie să caute călăuzirea lui Dumnezeu în acest domeniu, ca și în orice întreprindere. Cu toate acestea, știm sigur că, în lume, se pune mare accent pe a avea o casă la modă, adesea până la extrem.

Astfel de exemple care ar putea fi date sunt probabil nesfârșite, dar ne punem întrebarea: "Ar putea și poporul Domnului să fie afectat de o preocupare extraordinară pentru aspectul și mărimea caselor lor?" Este posibil să raționalizăm faptul că trebuie să facem schimbări ample în locuința noastră actuală, cu costuri mari de timp și cheltuieli, pentru că vrem să îi găzduim pe colegii creștini într-un mod confortabil. Nimeni, desigur, nu este în măsură să judece ce poate face un alt frate sau o altă soră în acest sens. Cu toate acestea, este posibil să avem nevoie să comunicăm în rugăciune cu Tatăl pentru a stabili dacă o astfel de implicare sau activitate va diminua sau nu în vreun fel legământul de sacrificiu pe care l-am făcut.

La locul de muncă

În ceea ce privește locurile noastre de muncă, unii dintre noi se pot afla în situații foarte dificile și încercate, care aduc un disconfort considerabil cărnii noastre. Apoi, se poate ivi o oportunitate de muncă extrem de favorabilă, dar s-ar putea să necesite un program de lucru diferit sau într-o locație îndepărtată, efectul final fiind o întrerupere a părtășiei noastre spirituale. S-ar putea să fim nevoiți să lipsim acum în mod regulat de la anumite întâlniri din cauza noilor circumstanțe de lucru. Trebuie să ne bazăm pe căutarea voinței Domnului și pe consimțământul față de aceasta atunci când luăm astfel de decizii într-un fel sau altul. Nu este posibil ca actuala noastră stare dificilă la care a fost supusă carnea să fie permisă pentru că Domnul știe că avem nevoie de anumite experiențe care să ne învețe răbdarea și încrederea în El?

Pe de altă parte, o mutare ar putea fi voia Domnului, așa cum a fost atunci când l-a trimis pe Filip în deșert pentru a da mărturie eunucului etiopian. (Fapte 8:26-38) Experiența fiecăruia de-a lungul acestei linii este, desigur, unică pentru situația sa. Scripturile nu stabilesc reguli stricte și rapide pe această linie, excepție făcând faptul că fiecare trebuie "să aibă grijă de ai săi". (1 Timotei 5:8) Dincolo de aceasta,

Iunie 2025

răspunsurile care se pot aplica la situația individuală a fiecăruia pot fi găsite doar rămânând foarte aproape de Domnul.

Patru pași importanți

Luați în considerare acești patru pași importanți în acceptarea voinței lui Dumnezeu în experiențele vieții.

1. Angajarea în studiul personal frecvent al Cuvântului lui Dumnezeu. (2 Timotei 2:15) Din moment ce ne-am angajat să fim urmași ai Domnului, este esențial să găsim timp pentru a cerceta în mod regulat Scripturile cu scopul de a căuta voința și îndrumările Tatălui în viața noastră și de a ne familiariza cu principiile divine care pot fi aplicate în comportamentul nostru. Dacă Dumnezeu este cu adevărat pe primul loc în viața noastră, trebuie să ne organizăm programul astfel încât să putem comunica cu El și să primim puterea pe care dorește să ne-o dea.

2. Sprijinim eclesia noastră locală prin prezența regulată și participarea la părășie și studii. Suntem foarte familiarizați cu îndemnul de a "nu părăsi adunarea noastră laolaltă" și ar trebui să apreciem acest aranjament ca fiind un mijloc important de a

primi instrucțiuni de la Tatăl Ceresc (Evrei 10:10). (Evrei 10:25) O astfel de asociere unii cu alții în acest cadru va facilita, printre altele, tipul de interacțiune care va permite contribuțiilor reciproce să asigure forța spirituală și edificarea reciprocă a tuturor, dacă suntem exercitați corect. Suntem informați că "orice împreunare ajută" și, pe măsură ce ne întâlnim cu cei din părtășia noastră imediată și cu alții din cadrul frăției, pe măsură ce avem ocazia, vom fi păziți împotriva spiritului de autoexaltare. Efeseni 4:16

3. Să trăim o viață de sacrificiu. Cu cât gradul nostru de lepădare de sine este mai mare, cu atât vom fi mai puțin expuși spiritului de râvnă prin care Adversarul caută să ne prindă în capcană și, prin urmare, cu atât ne va fi mai ușor să consimțim la voia lui Dumnezeu. "Pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții" sunt toate obstacole care pot și trebuie să fie depășite prin influența Duhului Sfânt și prin ascultarea față de Tatăl Ceresc, străduindu-ne să umblăm așa cum a umblat Domnul nostru. 1 Ioan 2:16

4. Implică-te în rugăciune frecventă și concentrată. Dacă în examinarea personală a vieții noastre descoperim că, contrar Cuvântului lui Dumnezeu, am ridicat vreun idol în inima noastră, ne putem consola din texte precum 1 Ioan 1:9. "Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte

păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire". Astfel, vedem că este privilegiul nostru să mergem la tronul harului pentru curățire și ajutor în ceea ce privește acele lucruri pe care le facem și care nu sunt pe placul Domnului, în special cazurile în care nu ne-am supus voinței Sale. În plus, dacă suntem foarte sensibili față de neprihănire și față de a-L mulțumi pe Dumnezeu, chiar și atunci când nu suntem conștienți de unele indiscreții, rugăciunea inimii noastre va fi de genul următor "Păzește pe robul Tău și de păcatele voite; să nu domnească asupra mea; atunci voi fi fără vină și voi fi nevinovat de marea fărădelege. Cuvintele gurii mele și meditația inimii mele să fie plăcute înaintea Ta, Doamne, tăria mea și izbăvitorul meu". Psalmul 19:13,14

Când ne gândim că am fost chemați să facem parte din familia divină, acest lucru ar trebui să ne determine să-L venerăm pe Dumnezeu într-o asemenea măsură încât să facem orice pentru a-i fi pe plac, pentru a-l onora și pentru a-i sfinți numele. Cu adevărat, "Teama respectuoasă de Domnul este începutul înțelepciunii; O bună înțelegere și o inimă învățătoare posedă toți cei care fac voia Domnului". Psalmul 111:10